

Sygn. akt I CSK 2458/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy
Oszczędnościowo-Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej
przeciwko A. T.

z udziałem Prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 11 października 2021 r., sygn. akt V ACa 415/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od A. T. na rzecz Syndyka masy upadłości
Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w W. w
upadłości likwidacyjnej kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 października 2021 r. w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. przeciwko A. T. przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki z art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie, oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Przedstawione Sądowi

Najwyższemu zagadnienie prawne, poza tym powinno pozostawać w związku ze sporem i mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a ponadto dla praktyki sądowej (por. postanowienie SN z 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13).

Skarżąca wskazała, że w sprawie występuje zagadnienie prawne: czy aktywność dłużnika osobistego prowadząca do przerwania biegu przedawnienia wywołuje ten skutek także w odniesieniu do dłużnika rzeczowego. Powołując odmienne orzeczenia nie zawarła jednak przekonującego wyводу prawnego w zakresie potrzeby wypowiedzi Sądu Najwyższego w przedmiocie wykładni art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece. Tymczasem w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie wpływa na uprawnienia wierzyciela hipotecznego dotyczące dochodzenia zaspokojenia z przedmiotu hipoteki. W rezultacie właścicielowi przedmiotu hipoteki nie przysługuje zarzut przedawnienia jako skuteczny środek obrony przeciwko powództwu wierzyciela hipotecznego. Artykuł 77 u.k.w.h. ma przy tym zastosowanie bez względu na to, czy właścicielem przedmiotu hipoteki jest dłużnik osobisty czy też osoba trzecia. W tym pierwszym przypadku - jeżeli dłużnik podniesie zarzut przedawnienia, jak to miało miejsce w sprawie - powództwo w zakresie odpowiedzialności osobistej nie będzie zasadne, natomiast w zakresie odpowiedzialności rzeczowej powinno zostać uznane za uzasadnione (postanowienie SN z 14 października 2016 r., I CSK 616/15). Skarżąca nie przedstawiła przekonującej argumentacji przemawiającej za przyjęciem odmiennego stanowiska. Pogląd, że przedawnienie roszczenia o wierzytelność zabezpieczoną hipoteką nie wpływa na uprawnienia wierzyciela hipotecznego dotyczące dochodzenia zaspokojenia z przedmiotu hipoteki ma utrwalony charakter.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżąca wskazała, że oczywistej zasadności skargi upatruje w oczywistej zasadności zarzutów naruszenia przepisów postępowania: art. 235² § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.c., art. 205¹² § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. poprzez pominięcie wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków. Jak wskazała, brak jest podstaw do przyjęcia za prawidłowe stanowiska, iż możliwe jest ustalenie kwestii zgodności umowy pożyczki z przepisem art. 21 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych z dnia 14 grudnia 1995 roku bez przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków na okoliczność przeznaczenia kwot wypłaconych na podstawie umowy pożyczki oraz świadomości i intencji stron w zakresie przeznaczenia pieniędzy na cele inne niż mieszkaniowe.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącą w odrębnym wywodzie, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego i gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. W niniejszej sprawie skarżąca nie wskazała jednak w ramach tej podstawy na żadne konkretne uchybienie, które mogłyby doprowadzić do uznania, że do naruszenia wskazywanych przepisów faktycznie doszło. Ogólnikowo wskazała jedynie na pominięcie wniosków dowodowych z przesłuchanie bliżej nieokreślonych świadków. Sąd Najwyższy nie ma natomiast obowiązku poszukiwania w treści skargi argumentów właściwych dla podstaw skargi i dla przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ich porządkowania i selekcji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17; z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17). Wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera również wyводу jurydycznego, który potwierdzałby dostrzegalną *prima facie*, a więc kwalifikowaną postać naruszenia powołanych przepisów postępowania oraz ich wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia. Skarżąca w istocie poprzestaje na sformułowaniu bliżej nieuzasadnionego twierdzenia, zgodnie z którym uwzględnienie wniosków o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków prowadziłyby do stwierdzenia nieważności umowy.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.).

[as]